

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **P. M. A. R.**, zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2024, č. j. CPR-2095-6/ČJ-2024-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2024, č. j. 13 A 27/2024-16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, který uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění. Současně mu stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, v délce 12 měsíců a dále dobu k vycestování v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále „městský soud“) zamítl. K tvrzené nepřezkoumatelnosti uvedl, že se žalovaná obsáhle vypořádala se všemi odvolacími námitkami. Jde-li o námitku nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, vyšel městský soud z kritérií stanovených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva a v postupu žalované neshledal žádné pochybení. Žalobce je svobodný, bezdětný, v ČR nemá družku ani jiné osoby blízké. Sám

připustil, že vycestování pro něj není problém. Příbuzné má v zemi původu a ve Velké Británii. Ohledně nebezpečí vážné újmy hrozící při vycestování do země původu městský soud konstatoval, že správní orgány vycházely z dostatku aktuálních a objektivních informací v závazných stanoviscích dotčeného orgánu. Jejich obsah žalovaná musela přenést do výrokové části rozhodnutí. I závěr o možnosti vycestovat žalovaná dostatečně podložila a zdůvodnila, přičemž žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by jej mohly zpochybnit.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Uvedl, že v předchozím řízení dostatečně popsal důvody, které mu znemožňují vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Ačkoliv stěžovatel ve správním řízení uvedl, že vycestování nepovažuje za problém, bezpečnostní situace v zemi původu se v mezidobí významně zhoršila. Správní orgány i městský soud dle stěžovatele vycházely z neaktuálních informací o zemi původu. V současné době zde dochází k raketovým a bombovým útokům, které ohrožují civilní obyvatelstvo. V zemi původu existuje rovněž vnitřní střet rozdílných politických zájmů. Také letecké spojení do Izraele je méně dostupné. Stěžovateli hrozí při návratu nebezpečí související s možným povoláním do armády, kam nechce nastoupit. Z těchto skutečností plyne ohrožení jeho zdraví a života a rovněž chybějící účinná pomoc orgánů tamní státní moci. Za této situace stačilo rozhodnout o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány ani městský soud dostatečně nezjistily skutkový stav věci a jejich rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Došlo také k porušení dalších základních zásad správního řízení. Městský soud nenapravil ani pochybení žalované v posouzení zásahu do soukromého a rodinného života, která nezohlednila omezení pohybu stěžovatele.

[4] Žalovaná měla za to, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. S obsahem napadeného rozsudku se ztotožnila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož v dané věci rozhodoval samosoudce, zabýval se Nejvyšší správní soud předně přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Rozhodoval-li před krajským (městským) soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského (městského) soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, k uplatnitelnosti na současnou právní úpravu viz rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28).

[6] Kasační stížnost je **nepřijatelná**.

[7] Co se týče tvrzené nepřezkoumatelnosti, Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady naplňují kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku soudu, resp. správního rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107,

pokračování

ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, nebo usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS, dále viz rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 - 53, ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018 - 23, či ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24). Z pohledu uvedené judikatury Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení městského soudu, které by svědčilo o přijatelnosti kasační stížnosti. Závěry městského soudu, ale i žalované, jejichž dostatečnost stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje, jsou logické, srozumitelné a přiléhavě reagují na argumentaci stěžovatele.

[8] V nyní posuzované věci bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění stěžovatele, přičemž žalovaná na základě závazného stanoviska dotčeného orgánu uzavřela, že je jeho vycestování možné. Stěžovatel nicméně tvrdí, že ve vycestování mu brání překážka podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře s odkazem na § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, konstatoval závaznost obsahu závazného stanoviska k vycestování pro výrokovou část rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán rozhodující o vyhoštění v takovém případě nemá možnost učinit si o možnosti vycestování cizince úvahu sám či se od vydaného stanoviska odchýlit (rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2015, č. j. 8 Azs 110/2014 - 53, ze dne 15. 4. 2015, č. j. 1 Azs 21/2015 - 37, ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 198/2017 - 38, či ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 Azs 129/2019). To samozřejmě nebrání přezkumu závazného stanoviska v rámci přezkumu konečného rozhodnutí. Závazné stanovisko tedy musí být odůvodněno a opřeno o dostatečné podklady pro jeho vydání (rozsudek ze dne 6. 1. 2015, č. j. 8 Azs 110/2014 - 53). Posouzení městského soudu se v otázce úplnosti a aktuálnosti podkladových informací od uvedené judikatury nijak neodchyluje.

[9] Nejvyšší správní soud v minulosti také konstatoval, že obecný poukaz na konflikt probíhající na části území země původu a hypotetické hrozby z toho plynoucí, včetně hrozby povolání do armády, nemohou být samy o sobě důvodem vzniku překážky vycestování. To platí tím spíše v situaci, kdy cizinec při pohovoru uvede, že vycestovat pro něj nepředstavuje problém (rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2020, č. j. 2 Azs 436/2018 - 20, bod 10, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Azs 246/2017, bod 39). Existuje rovněž četná judikatura kasačního soudu pojednávající o tom, že v situaci územně omezeného konfliktu připadá pro cizince v úvahu primárně vnitřní přesídlení v rámci země původu, probíhá-li konflikt právě v části státu, v níž má daná osoba pobývat. Vyhoštění, resp. vycestování do země původu, totiž není spjato s příkazem vycestovat do konkrétního místa, ale toliko do země původu (rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2021, č. j. 3 Azs 196/2020 - 30, či ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 65/2017 - 50, bod 30). Ani právní posouzení možnosti vycestovat provedené městským soudem z pohledu citované judikatury nezakládá přijatelnost kasační stížnosti.

[10] Co se týče zásahu do soukromého a rodinného života, Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud posoudil i otázku přiměřenosti zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života v souladu s ustálenou judikaturou (rozsudky NSS ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 - 32, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 Azs 189/2018 - 22 či ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 - 40). Podle této judikatury musí závěr správních orgánů o přiměřenosti uloženého správního vyhoštění vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele vycházet z konkrétních skutkových okolností dané věci, které jsou posuzovány

v rámci sady ustálených kritérií (ty městský soud v napadeném rozsudku zohlednil). Neuvede-li stěžovatel v průběhu řízení žádnou výjimečnou okolnost, která by činila jeho vyhoštění nepřiměřeným s ohledem na jeho soukromý či rodinný život, a ani správní orgány žádnou takovou okolnost neshledají, lze ke správnímu vyhoštění přistoupit.

[11] Jedná-li se o tvrzení o porušení dalších základních zásad správního řízení, stěžovatel zde zůstal ve zcela nekonkrétní rovině. Takto obecné tvrzení nelze považovat za projednatelnou kasační námitku a Nejvyšší správní soud se jím nemohl zabývat, neboť v souladu s dispoziční zásadou není povinen, ale ani oprávněn za stěžovatele domýšlet tvrzení, jež by podpořila opodstatněnost jím podané kasační stížnosti (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2024, č. j. 3 Afs 54/2023 - 40, bod 23, viz též usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 10. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, či ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21). Nepřípustnou argumentaci pak představuje tvrzení stěžovatele o tom, že namísto správního vyhoštění postačovalo uložení mírnějšího rozhodnutí o povinnosti opustit území, a to proto, že jde o novou argumentaci, která nebyla uplatněna před městským soudem, ač uplatněna být mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel před městským soudem rovněž vůbec neuplatnil námitku, že mu hrozí při návratu nebezpečí související s možným povoláním do armády, a proto je i tato námitka nepřijatelná.

[12] Závěry obsažené ve výše citovaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu plně dopadají i na situaci stěžovatele a není důvodu se od této judikatury jakkoliv odchýlit. Městský soud se nedopustil ani žádného hrubého pochybení, které by mohlo založit přijatelnost kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud ji tedy shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení soud opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Žalovaná měla ve věci úspěch, ze spisu však nevyplývá, že by jí v tomto řízení vznikly jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal. Stěžovatel jako neúspěšný účastník právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu